

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/514/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613202253
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613202253.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Yvety Dzugasovej a JUDr. Jany Urbanovej, v právnej veci navrhovateľa: CASH COLLECTORS SK, s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 49, IČO: 44 703 015, zastúpeného Havel, Holásek & Partners, advokátska kancelária, so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava, IČO: 36 856 584, proti odporkyni: J. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. P. XXX/X, I. T., v konaní o zaplatenie 3.535,16 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/51/2013-56 zo dňa 20. augusta 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/51/2013-56 zo dňa 20. 08. 2013 vo výroku, ktorým vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol, ako aj vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi 1.253,04 eur a úroky z omeškania 9 % ročne zo sumy 1.478,04 eur od 27. 10. 2010 do 20. 01. 2011, zo sumy 1.403,04 eur od 21. 01. 2011 do 21. 02. 2011, zo sumy 1.328,04 eur od 22. 02. 2011 do 20. 04. 2011, zo sumy 1.253,04 eur od 21. 04. 2011 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 20. 10. 2005 uzatvorila odporkyňa zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru 48.000,- Sk. Odporkyňa sa zaviazala úver splatiť v 50-tich mesačných splátkach po 1.269,- Sk, splatných vždy k 20. dňu v mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná dňa 20. 11. 2005 a posledná 20. 10. 2010. V zmluve bola určená ročná percentuálna miera nákladov 9,48 %. Odporkyňa si v zmysle predmetnej zmluvy riadne neplnila svoje povinnosti, keď právnemu predchodcovi navrhovateľa Slovenskej sporiteľni, a. s. zaplatila celkovo len sumu 628,11 eur. Prvostupňový súd konštatoval, že vo vzťahu k pôvodnému veriteľovi mala odporkyňa dlh 1.478,04 eur (2.106,15 eur - 628,11 eur). Po postúpení pohľadávky, ktoré bolo odporkyni riadne oznámené, táto zaplatila ešte sumu 225 eur, takže spolu zaplatila na úhradu úveru 853,11 eur. Podľa zmluvných podmienok sa ale odporkyňa zaviazala splatiť úver 48.000,- Sk 50-timi splátkami po 1.269,- Sk, spolu 63.450,- Sk, t. j. 2.106,15 eur. Na úhradu tohto úveru celkom zaplatila 853,11 eur, a preto súd priznal navrhovateľovi rozdiel, t. j. 1.253,04 eur. Príslušenstvo pohľadávky okresný súd priznal navrhovateľovi podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vo

výške určenej podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, zohľadňujúc pritom čiastočnú úhradu dlhu splátkami zo dňa 20. 01. 2011, 21. 02. 2011 a 20. 04. 2011. Keďže odporkyňa po poslednej splátke 75 eur, v dôsledku ktorej sa jej dlh znížil na sumu 1.253,04 eur, navrhovateľovi už ďalšiu splátku nezaplatila, z uvedenej sumy priznal súd navrhovateľovi úroky z omeškania od 21. 04. 2011 až do zaplatenia. Uplatnený zmluvný úrok za obdobie od 27. 10. 2010 až do zaplatenia prvostupňový súd navrhovateľovi nepriznal s odôvodnením, že zmluvný úrok ako odplata prislúcha veriteľovi len za dojednanú dobu poskytnutia úveru, čo vyplýva z ust. § 503 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Obchodného zákonníka. V zmysle citovaných ustanovení záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Dňom splatnosti poslednej dojednanej splátky, t. j. 20. 10. 2010 boli splatné aj dojednané úroky z poslednej splátky a tieto zmluvne dojednané úroky od 21. 10. 2010 do budúca už navrhovateľovi neprislúchajú. Pokiaľ navrhovateľ uplatnil voči odporkyni istinu vyššiu ako 1.478,04 eur, nepreukázal, ako vznikol tento dlh. Vychádzal len zo sumy určenej pôvodným veriteľom, t. j. Slovenskou sporiteľňou, a. s., ktorá pravdepodobne zaúčtovala zmluvné úroky a poplatky v zmysle svojich Všeobecných obchodných podmienok. Posudzujúc pôvodný vzťah medzi odporkyňou a právnym predchodcom navrhovateľa ako spotrebiteľský (zmluva medzi pôvodným veriteľom a odporkyňou bola uzavretá za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), prvostupňový súd ďalej uviedol, že navrhovateľ nešpecifikoval žalovanú sumu, t. j. 3.535,16 eur tým spôsobom, aby z nej bolo zrejmé, aká suma pripadá na istinu a aká čiastka na zmluvné úroky a iné poplatky. Z podaní navrhovateľa vyplýva, že odporkyňa sa prvýkrát mala dostať do omeškania so splácaním úveru dňa 21. 01. 2006. Pokiaľ tomu tak bolo, veriteľ - v tom čase Slovenská sporiteľňa, a. s. - mal postupovať v zmysle vlastných všeobecných obchodných podmienok a podľa bodu 7.6.1 vyhlásiť mimoriadnu splatnosť. Ku dňu zosplatnenia úveru by bol vyčíslil dlžnú sumu, zmluvne dojednané poplatky a úroky do zosplatnenia s tým, že po zosplatnení by už mohol uplatňovať voči odporkyni iba úroky z omeškania. Keďže nebolo preukázané, že by sa účastníci zmluvy boli dohodli na iných podmienkach, navrhovateľ, resp. jeho právny predchodca nemohol jednostranne navyšovať zmluvne dojednané plnenie 63.450,- Sk (2.106,15 eur), odvolávajú sa na všeobecné obchodné podmienky. Ich obsah odporkyňa nemohla ovplyvniť, takže sa nejedná o individuálne dojednané zmluvné ustanovenia a ako také sú v zmysle Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských právnych vzťahoch sankcionované neplatnosťou. S poukazom na uvedené prvostupňový súd preto vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), keď žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na ich náhradu vychádzajúc z toho, že obaja mali vo veci úspech iba čiastočný.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolanie čo do výroku, ktorým okresný súd návrh vo zvyšnej časti zamietol a proti výroku o trovách konania. Odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil a jeho návrhu v celom rozsahu vyhovel, alternatívne ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Prvostupňovému súdu vytýkal, že neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhovateľom navrhnuté a doložené dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.). Na základe predložených listinných dôkazov mal navrhovateľ za to, že riadnym spôsobom preukázal ním uplatnený nárok na zaplatenie sumy 3.535,16 eur s príslušenstvom. Za nesprávne označil konštatovanie súdu, že odporkyňa sa zaviazala svoj dlh zaplatiť 50-timi splátkami po 1.269,- Sk mesačne, spolu 63.450,- Sk. Táto konštrukcia súdu by platila v prípade, že by si odporkyňa riadne plnila svoje záväzky, ktoré jej vyplývali zo zmluvy o úvere. V prípade neplnenia povinností však bola odporkyňa povinná platiť dohodnutý úrok z vyššej sumy ako v prípade, keby si plnila svoj záväzok zo zmluvy o splátkovom úvere riadne. V zmysle čl. II. bod 3 sa súčasťou istiny stávali splatné úroky a poplatky. V prípade, ak by si dlžník riadne plnil svoje povinnosti zo zmluvy o splátkovom úvere, platil by každý mesiac dohodnutý úrok zo stále sa znižujúcej sumy (istiny), zatiaľ čo v prípade, keď si odporkyňa svoje povinnosti neplnila, narastala dlžná suma okrem iného aj o dohodnutý úrok zo stále sa zvyšujúcej sumy (istiny). Za ďalšie, odvolateľ nesúhlasil s posúdením právneho vzťahu medzi odporkyňou a právnym predchodcom navrhovateľa ako spotrebiteľským. Vyslovil presvedčenie, že záväzok banky, v danom prípade Slovenskej sporiteľne, na základe ktorého sa zaviazala poskytnúť dlžníkovi finančné prostriedky s tým, že dlžník (odporkyňa) sa poskytnuté finančné prostriedky zaviazala vrátiť a zaplatiť úrok, je vždy

potrebné posudzovať podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia v spojení s § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka ide o tzv. absolútny obchod bez ohľadu na povahu účastníkov, čo zhodne konštatovali súdne inštanície v Slovenskej, ako aj Českej republike. V tomto smere poukázal navrhovateľ na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 5Obo/12/2010, 1Cdo/120/2010, 4Obo/115/1999, 5Obo/56/2007), ako aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky (sp. zn. II. ÚS 3711/11).

Odvolateľ vytkol prvostupňovému súdu aj porušenie zásady kontradiktórnosti konania, v čom videl vadu v konaní podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.. Porušenie kontradiktórnosti konania spočívalo v tom, že prvostupňový súd nevyzval navrhovateľa na vyjadrenie k zamýšľanému vyhláseniu nepriateľnej podmienky. Uvedeným postupom zároveň súd odňal navrhovateľovi možnosť na konanie pred súdom.

Navrhovateľ mal tiež za to, že nie je možné všeobecne konštatovať kategorickú nevýhodnosť aplikácie Obchodného zákonníka pre spotrebiteľa ako účastníka úverového vzťahu založeného zmluvou o splátkovom úvere. Z pohľadu základnej zásady právneho štátu - zásady právnej istoty nie je možné, aby otázka príslušného práva pre daný právny vzťah stála na postavení spotrebiteľa v danom konkrétnom právnom vzťahu, t. j. či spotrebiteľ vystupuje ako veriteľ alebo ako dlžník z daného vzťahu. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 10Co/385/2010. Nemožno považovať za opodstatnený názor, že ak nie je zreteľné, či ide o obchodný či občianskoprávny vzťah, pre spotrebiteľské zmluvy platí všeobecné výkladové pravidlo vymedzené v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka tým spôsobom, že pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv sa použije výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Tento názor nemožno považovať za opodstatnený, pretože otázka voľby práva nie je otázkou výkladu. Ak účastníci akejkoľvek zmluvy zvolia Obchodný zákonník ako právo použiteľné na ich záväzkový právny vzťah, budú sa na nich v prvom rade vzťahovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Napokon odvolateľ vytkol okresnému súdu aj neodôvodnenosť a tým aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd žiadnym spôsobom nevysvetlil ani nijako bližšie neodôvodnil, z akých skutkových a právnych dôvodov návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 316,69 eur úrok z omeškania do dňa postúpenia pohľadávky a 1,65 eur riadneho úroku počítaného odo dňa splatnosti úveru zamietol. Okresný súd svoje konanie a rozhodovanie v predmetnej veci zaťažil vadou nezákonnosti, a preto i samotný výrok rozsudku je podľa navrhovateľa nezákonný.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu vo veci samej je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Z dokazovania vykonaného pred prvostupňovým súdom vyplynulo, že právny predchodca navrhovateľa a odporkyňa uzatvorili dňa 20. 10. 2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0333212052, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru 48.000,- Sk, ktorý sa odporkyňa zaviazala splatiť v mesačných splátkach po 1.269,- Sk, splatných vždy k 20. dňu v mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná 20. 11. 2005 a posledná 20. 10. 2010. Úroková sadzba predstavovala 17,30 % ročne a bola pevná do konečnej splatnosti úveru. Ročná percentuálna miera nákladov podľa dohody predstavovala 9,48 % (čl. IV. zmluvy). V podanom návrhu navrhovateľ uviedol, že súčasťou žalovanej sumy sú v zmysle zmluvy, všeobecných obchodných podmienok i splatné úroky a splatné poplatky.

Vyššie uvedený právny vzťah bolo nutné posúdiť podľa ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30. 06. 2006. Uvedená právna úprava definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme (§ 2 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch) a zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch). Podľa § 3 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. V zmysle § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Právna regulácia Zákona o spotrebiteľských úveroch je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere definovanej v Obchodnom zákonníku vytvorená predovšetkým s ohľadom na špecifiká týkajúce sa ochrany spotrebiteľa.

Zmluva zo dňa 20. 10. 2005 bola uzavretá medzi osobou, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti v čase uzavretia zmluvy poskytovala úvery a fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý úver na iný účel, ako je výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Odporkyňa mala v zmysle ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch v danom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a z titulu tohto postavenia požívala zákonom poskytnutú všeobecnú ochranu. Ochranu spotrebiteľovi v tejto súvislosti zaručovalo aj znenie § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30. 06. 2006, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

Z uvedeného ustanovenia zreteľne vyplýva aplikovateľnosť ustanovení Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 12. 2007 (ďalej len „Občiansky zákonník“) týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. Právna úprava v čase uzavretia zmluvy nielenže zabezpečovala ochranu spotrebiteľovi v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, ale zároveň prostredníctvom zákona č. 634/1992 Zb. (keď považovala za spotrebiteľskú zmluvu akúkoľvek zmluvu spĺňajúcu podmienku podľa § 23a ods. 1) umožňovala aj použitie ochranných ustanovení Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s názorom navrhovateľa, podľa ktorého na predmetnú spotrebiteľskú vec nedopadá právna úprava občianskeho práva, ale obchodného práva. Aj v prípade, že úver je absolútnym obchodom a že naň majú dopadať ustanovenia Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy, v predmetnej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou Zákona o spotrebiteľských úveroch a nepochybne aj ochrannými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ide o vzťah medzi dodávateľom - obchodníkom a spotrebiteľom a ide teda o typický občianskoprávny vzťah.

V prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci 5MCdo 20/2009). Prípadné použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva na spotrebiteľský právny vzťah, a to aj pokiaľ ide o otázku premlčania, predstavuje zhoršenie postavenia spotrebiteľa.

V predmetnej veci prvostupňový súd tiež správne uzavrel, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/98). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka. Takýto záver Najvyššieho súdu SR je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi. Z uvedeného dôvodu považoval odvolací súd aj zamietnutie návrhu v časti o zaplatenie sumy 316,69 eur - úrok z omeškania do dňa postúpenia pohľadávky za správny, keďže

navrhovateľ nemohol jednostranne navyšovať zmluvne dojednané plnenie, odvolávajúc sa na Všeobecné obchodné podmienky. V nadväznosti na uvedené prvostupňový súd zasa správne konštatoval, že obsah samotných všeobecných obchodných podmienok odporkyňa nemohla ovplyvniť. Nejedná sa preto o individuálne dojednané zmluvné ustanovenia a ako také sú v zmysle Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských právnych vzťahoch sankcionované neplatnosťou.

Vo vzťahu k odvolacej námietke ohľadom porušenia zásady kontradiktórnosti civilného konania odvolací súd uvádza, že v danom prípade toto právo porušené nebolo.

Podľa § 115 ods. 1, 2 O. s. p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Navrhovateľ, ako aj jeho právny zástupca boli v danom prípade na pojednávanie riadne predvolaní, písomnosť súdu prevzali dňa 31. 07. 2013. Na pojednávanie nariadené na deň 20. 08. 2013 sa však nedostavili, hoci svoju neúčast' ospravedlnili podaním zo dňa 07. 08. 2013. Požiadali, aby bolo vo veci rozhodnuté aj v ich neprítomnosti. Za daného stavu odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, keď prvostupňový súd vec prejednal a rozhodol aj v neprítomnosti navrhovateľa a jeho splnomocneného zástupcu. Inak povedané, pokiaľ okresný súd na pojednávaní dňa 20. 08. 2013 vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa na pojednávaní, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie.

Okresný súd výsledky hodnotenia dôkazov zahrnul do odôvodnenia napadnutého rozsudku a v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. dostatočne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za rozhodné, preukázané a z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava neurčuje, ako má súd dôkazy hodnotiť, uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy tak, aby bola súčasne dodržaná právna úprava, formálna logika a aby rozhodnutie, resp. jeho odôvodnenie vychádzalo a opieralo sa o zistený skutkový stav, čo v danom prípade bolo splnené. Do obsahu práva účastníka občianskeho súdneho konania vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, prípadne dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/1997). Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

Vo zvyšnej časti, v ktorej okresný súd odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi 1.253,04 eur s príslušenstvom, zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý, keďže nebol napadnutý odvolaním.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. v prospech odporkyne, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech. Odporkyňa si však trovy odvolacieho konania neuplatnila, z obsahu spisu nevyplýva vznik nároku na ne, a preto s poukazom na uvedené odvolací súd odporkyňu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.